

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

สำเร็จอรหันต์ในปากเสือ

(พวกน้อง ๆ มาจากชिकाโกคะ) เราไม่มีวาสนาจะไปละครรัฐฯ ไม่มีวาสนาเลยไปไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เขาจะเอาไปให้ได้ วาสนาไม่มีมันก็ไปไม่ได้ แน่อย่างนั้นแล้ว เขาจะให้ไปรัฐฯ ก็คนไทยเรานี้ไปอยู่ที่รัฐฯ ตั้งแต่อังกฤษนั้นก็ ๑๔ ชั่วโมง เช็ดเลยเที่ยววะไปอังกฤษ เวลาซากกลับมา ๑๔ ชั่วโมง นั่งเรือบินนะ เช็ดเลย เวลาไปไม่เห็นทุกซ์ อ้าว ก็ไปชั้นอยู่ข้างหน้าไม่มีคน มีแต่พวกเรา พวกพระฝรั่งไปด้วยกันรวมสามองค์มั้ง มีฆราวาสคนสองคนข้างหน้านะ มันไม่เห็นทุกซ์ชิว อยากรอนนอกเขนาก็ได้ เวลาซากกลับมาชั้นหนึ่งแน่นหมดเลย ทุกที่นั่งแน่นหมด นั่งขยับเขยื้อนไม่ได้แล้วนะ ตั้งแต่นั้นจนกระทั่งถึงดอนเมือง ไร่ปวดระบมหมด

นั่นละเป็นต้นเหตุที่ไม่ได้ไปเมืองนอกเมืองนาอีก จากนั้นมาแล้วใครจะนิมนต์ไปเมืองไหนไม่ไป ๆ ทั้งนั้นเลย สหรัฐก็ไม่รู้กี่ครั้งไปไม่ได้ ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส ไปไม่ได้ทั้งนั้น คงตายไปเปล่า ๆ ละไม่ได้ไปประเทศไหน เขาพยายามจะเอาให้ไปให้ได้ ก็ยังไปไม่ได้ ตกงกก็ทอดอาลัยแล้ว ไม่ไป เมืองไหน ๆ รู้สึกจะทอดอาลัย อังกฤษ สหรัฐ นี้รู้สึกว่าจะทอดเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ไปแล้ว ทอดอาลัยไม่ไปแหละ ที่ถามทางนั้นเป็นป่าเป็นดงยังงี้เกี่ยวกับเรื่องผู้บำเพ็ญธรรม เช่น ได้ทราบว่พระทางเมืองไทยเราไปอยู่ทางนั้น ว่าไปอยู่ทางนั้น ๆ เราไม่เคยไป ทำเลที่อยู่เป็นยังงี้ เพราะฉะนั้นจึงถาม อินเดียแต่ก่อนก็เป็นดงเป็นป่า ทุกวันนี้ป่าคงจะเหลือน้อยเต็มที ทางประเทศอินเดียที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ป่าคงจะเหลือน้อยเต็มที (ป่าเหลือน้อยครับ พลเมืองเกิดมาก มีพันล้านคนครับ) นั่นชิว

มันเกี่ยวกับตำรับตำราที่ท่านแสดงไว้ มีพวกเสือพวกอะไร อันนั้นเสือกินคน กินพระสองสามรายเหมือนกัน มีในตำรา ที่ชัดเจนสองราย คือมันมีธรรมประกอบด้วย ที่จำได้นะ องค์หนึ่งสำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นในปากเสือ เสือจาบเข้าไป สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาในนั้น คนทั้งหลายก็จะคิด เรียกว่าเหลือเชื่อ แต่ธรรมเป็นความจริงตลอด นั้น ใครเชื่อไม่เชื่อก็เป็นความจริง ที่ว่าท่านสำเร็จในปากเสือ คือว่าท่านบำเพ็ญจิตของท่านหมุนถึงชั้นจะไปแล้วแหละ ไม่มีคำว่ากลัวกลัว ถ้าว่าธาตุก็ธาตุล้วน ๆ พิจารณาธาตุ แยกธาตุ เรื่องความเป็น ความตาย ความกล้า ความกลัว ท่านไม่มีแหละ มีแต่วิปัสสนาอย่างละเอียด พอเสือบีบท่านจะพิจารณาเป็นธรรมไปหมด สำเร็จ

นี่ผู้ที่ทรงแสดงก็พระพุทธเจ้าเอง พระองค์ทรงรู้แล้ว สำเร็จในปากเสือ อีกองค์หนึ่ง เพื่อนไปด้วยกัน ท่านบอกว่า เอ้อ พิจารณาตามกรรมแหละนะ ท่านก็สอนกันตืออยู่ ให้ พิจารณาตามกรรมนั่นแหละ ถ้าไม่มีกรรมประเภทนี้ กรรมประเภทนี้ก็จะไม่ปรากฏ ใน ตำราบอก ส่วนองค์หนึ่งสำเร็จในปากเสือเลย อันนี้มันก็ผ่านมา มันจับเป็นสักขีพยานกันได้ คือเวลาเราเริ่มฝึกหัดภาวนา คือจิตมันจะกลัว กลัวอะไรมันจะเดินไปที่นั่น ที่กลัวผีจะเข้าไป หาป่าช้า กลัวอะไรมันกลัวจะตายไป เข้าใจไหม ถ้ามันกลัวมันจะไปหาอะไร ในป่าช้ากลัวผี จิตส่งไปหาผีนะ ถ้าว่ากลัวผีมันกลัวอะไร มันกลัวจนเป็นบ้า เข้าใจไหม

เวลามันกลัวมาก ๆ ห้ามไม่ให้จิตส่งออกเลย บังคับอย่างหนาแน่น เป็นกับตายอยู่กับคำบริกรรม นี่ขั้นจะเอาหลักเอาเกณฑ์กันได้นะ คือไม่ยอมให้แยบคิดออกไปเลย คิด ออกไปมันก็เป็นภัย เพราะมันรอจะเป็นภัยอยู่แล้วในจิตตัวเอง บังคับจิตให้อยู่ในคำ บริกรรม ไม่ให้ออกเลย บังคับให้อยู่กับนี่เลย ทีนี้มันก็สั่งสมธรรมขึ้นภายในใจ จิตใจก็ ค่อยแน่นหนามั่นคง สงบเย็น แน่นหนามั่นคงขึ้น เรื่องกลัวเสือไม่มีเลย นั่นเห็นไหม แต่ ก่อนมันกลัวจะตาย พอภาวนาเข้าไปจิตกับธรรมกลมกลืนกันเข้าไปในจิตแล้ว จิตมีกำลัง เกิดความกล้าขึ้นมา ในขณะก่อนกลัว ขณะที่สองกล้าขึ้นมา ล้มลุกคลุกคลาน ในขั้นแรกใช้ กันอย่างนี้

ทีนี้เมื่อได้เป็นหลักเป็นเกณฑ์แล้ว ไปที่ไหนก็เป็นอย่างนั้น กลัวเท่าไรยังไม่ออก หมุนตัว นั่นละมันได้กำลังในนั้น เพราะฉะนั้นท่านจึงชอบไปหาแต่ที่กลัว ๆ คือมันได้ตัด กันอย่างนี้ เข้าใจไหม ถ้าไม่กลัวจิตมันออกเพ่นพ่านมันไม่สงบ มันไม่ได้กำลัง พอไปเจอ เหตุการณ์อันนั้น เช่นอย่างไม่เจออะไรก็ตาม จิตมันหากไปหาเรื่องจนเจอนั่นแหละ น่ากลัว ตรงนั้น น่ากลัวตรงนี้ มันคิดจะหาแต่ที่กลัว แต่มันว่ามันกลัว หากชอบคิดไปหาที่กลัว พอ ภาวนาปั๊บเข้า ๆ ได้พยาน เพราะฉะนั้นเวลามันกลัวสถานที่ใดท่านจึงชอบไปที่นั่น บังคับ จิตให้ได้หลักเกณฑ์ในที่นั้น นี่ขั้นหนึ่ง ขั้นภาวนา ขั้นนี้ทำแบบนี้ได้ผลอย่างนี้

ทีนี้พอขั้นที่สองเข้าไปแล้ว จิตเข้าเป็นสมาธิ เป็นที่สงบแล้วมันไม่ยุ่งข้างนอก หมุน สงบแนวภายในเป็นอีกอย่างหนึ่ง ขั้นนี้ไม่ค่อยพิสดารอะไรมากนัก ขั้นพิสดารคือขั้นต้นที่ บีบบังคับกัน ไม่ยอมให้มันออกเลย เอาเป็นเอาตายใส่กันเลยนะ ไม่ใช่ธรรมดา คือไม่ยอม ให้คิดออกเลย เอาคำบริกรรมติดไว้กับจิตนี้เลย สักเดี๋ยวอันนี้ก็สั่งสมธรรมขึ้นภายในใจ จิต ค่อยมีความสงบ พอคำบริกรรมกับจิตค่อยกลมกลืนเข้า กลมกลืนเข้า ทีนี้เลยปรากฏแต่คำ บริกรรมกับจิต ต่อไปมันก็มีกำลังขึ้นมา เกิดความสงบเย็น แน่นหนามั่นคงและความกล้า

หาญขึ้นพร้อมกัน จากนั้นกล่าวหาญไม่กลัว แน่ เพราะฉะนั้นท่านถึงเอาวิธีนี้ในขั้นนี้เป็น
อย่างงั้น พอขึ้นจิตเป็นสมาธิ สงบแล้วอยู่ไหนก็สงบไม่ยุ่งกับอะไร นี่ขั้นที่สอง

ขั้นที่สามเป็นขั้นวิปัสสนา นี่ละพระที่สำเร็จในปากเสือคือขั้นนี้เอง ขั้นวิปัสสนา
พิจารณาเห็นอะไรแยกเป็นธาตุไปหมด เสือกก็เป็นธาตุ ตัวมันอยู่ที่ไหน กลัวอะไรที่ไหน ไล่
เข้าไป มีแต่แยกธาตุ ๆ ขนเสือขนเราก็กี่มี แน่ะ มันเทียบกันเข้า ขนเสือกก็กี่มี ขนเราก็กี่มี ขนเรา
ไม่เห็นกลัว กลัวขนเสือกทำไม แน่ะ ปัญญา นั้นละปัญญา ที่ว่ากลัวตา ตาเราก็กี่มีไม่เห็นกลัว
ตาเสือกกลัวทำไม ไล่เข้าไป เช่นเขี้ยว เขี้ยวเราก็กี่มี เขี้ยวมันก็กี่มี ไล่เข้าไป ๆ เวลาจะจนตรอก
มันไม่จนนะ ไล่ไปหมด อะไร ๆ ไล่หมด สุดท้ายไปกลัวหางมันหรือ เราไม่มีทางละชิ มัน
ออกได้นะ

นี่ละปัญญาให้พากันพิจารณานะ พอไล่เบียดเข้าไป ตรงไหน ๆ เราก็กี่เหมือนกัน เรา
ไม่กลัว กลัวมันทำไมไม่ใช่ไหมละ ว่าขน ขนของเราก็กี่มี ผมเราก็กี่มี แน่ะ ไม่เห็นกลัว ไปกลัว
อะไรของเสือก ๆ ไล่ไป ๆ สุดท้ายไปถึงหาง กลัวหางมันหรือ ถ้าว่าหางเราก็กี่มีเราไม่เห็น
กลัว ที่นี้เราไม่มีทางนี่นะ นี่เวลามันแก้นะ กลัวหางมันหรือ ที่นี้จะเอาหางเราออกอวดมัน
ไม่มีชิหาง ตั้งแต่มันยังไม่เห็นกลัวหางมัน เราจะกลัวมันทำไม เราอยู่ไกลกว่าหางมัน หาง
มันติดกับกันมัน มันยังไม่เห็นกลัวหางมัน เราไปกลัวมันทำไม แก่บ๊ีบไปเลย นี่ปัญญา ที่นี้
เวลาอยู่ลำพังมันก็พิจารณาของมันอย่างงั้น จิตขั้นนี้ละจิตขั้นสำเร็จในปากเสือ เราเชื่อทันที
เพราะมันจะไม่มีอะไรคำว่ากลัวว่ากลัวแบบโลก ๆ นะ มันจะมีแต่เรื่องวิปัสสนาหมุนตัว
เพื่อหลุดพ้นโดยถ่ายเดียว พอเสือกจับเข้าไปมันพิจารณาแล้ว บ๊ีบสำเร็จผิงไปเลย

พอดีพระพุทธเจ้าก็ทรงรับสั่งว่า “เออ ดีแล้วเธอสำเร็จในปากเสือ ให้เสือกช่วย”
แน่ะ บอกว่าเสือกช่วย บ๊ีบเข้ามานี้ สติปัญญาหมุนเข้านี้บ๊ีบก็พุ่งเลย เรียกว่าเสือกช่วย นั้น ถ้า
ธรรมดาสำเร็จในปากเสือกมันเป็นไปไม่ได้ละ อย่างนี้เราเชื่อทันที เมื่อถึงขั้นนี้แล้วจะไม่มีคำ
ว่ากลัวว่ากลัว มีแต่แยกธาตุออกให้เห็นตามหลักความจริง ๆ เรื่อยไปเลย ขั้นนี้สำเร็จใน
ปากเสือได้ ไม่มีเสือกก็สำเร็จได้ อย่าว่าตั้งแต่เสือกจะมาให้สำเร็จ มีแต่เราก็กี่สำเร็จได้ เพราะ
ปัญญาขั้นนี้เป็นปัญญาแยกธาตุ ต่อจากนั้นมันก็จะเหือดไปหมดว่างไปหมด มันเป็นขั้น ๆ
จิตเรา เกิดจากการฝึกหัดอบรมนั้นละ ท่านทั้งหลายจำให้ตึ้นนะ ที่ปล่อย ที่ปลด ที่ปลงความ
ทุกข์ทั้งหลาย และที่จะเทิดทูนความสุขทั้งหลายอยู่ที่ใจดวงเดียว ไม่มีที่อื่นใด อย่าไปหาให้
ลำบากลำบาก

โลกเวลานี้มีแต่ความทุกข์เต็มบ้านเต็มเมือง เพราะโลกไม่มีที่ปลงของความ
ทุกข์และความสุข ปลงความทุกข์ลงที่จิต ปลงความสุขลงที่จิต ตายใจลงที่จิต มีเท่านั้น

โลกอันนี้ มีอยู่ที่จิต แล้วไม่มีศาสนาใดสอนอย่างนี้ มีพุทธศาสนาเท่านั้น บอกว่าเท่านั้น มันคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ มันคิดไปหาความสุขในสิ่งนี้ ไปเอาความสุขกับสิ่งนั้น ไปเอาความสุขกับสิ่งนี้ มันไม่ใช่ความจริง พอจับปี่ก็หลุดมือหลุดไม้ไป พอได้มาเสียไป ได้มาเสียไป หาความแน่ใจไม่ได้

นี่ละที่ว่าพระอัญญาโกณฑิยาจะท่านอุทานออกมา ก็คือจิตมันเกาะอะไรมันก็ไม่ติด เกาะอะไรมันก็ไม่เป็นสารประโยชน์พอจะตายใจได้ เป็นธรรมดาของจิตปุถุชนเป็นอย่างนั้น ต้องอาศัยภายนอกเป็นเครื่องบำรุงบำเรอ แล้วเพลินไปกับสิ่งภายนอก เป็นสุขกับทางนั้น บ้าง เป็นทุกข์กับทางนี้บ้าง หมุนกันอยู่อย่างนี้ตลอดของจิตที่ไม่มีหลัก เป็นอย่างนี้ทั่วโลก ทีนี้เวลาจิตได้หลักเข้ามา จิตมีความสงบเข้ามา มันจะค่อยปล่อยสิ่งเหล่านั้นเข้ามา เพราะอันนี้แตกต่าง แปลกประหลาดดี ดีขึ้นเรื่อย ๆ กว่านั้น มันค่อยปล่อยเข้ามา ๆ นี่ที่พระพุทธเจ้าท่านสอน สอนโดยถูกต้องเลยเถียว

นี่เราพูดถึงเรื่องขั้นวิปัสสนา เวลาพิจารณาวิปัสสนาที่ว่าท่านสำเร็จในปากเสือ เราเชื่อกันที่เลย เพราะขั้นนั้นมีแต่ขั้นจะหมุน แยกธาตุแยกชั้น คำว่ากล่าวแล้วจะไม่มี จะมีแต่แยกออกเป็นธาตุเป็นชั้นตามความสัตย์ความจริงของสิ่งต่างๆ แม้แต่เสือก็เป็นธาตุเหมือนกันกับนี้ แน่มันแยกกัน ท่านก็สำเร็จในปากเสือ จากนั้นแล้วพิจารณาอันนี้มันละเอียดลออเข้าไปแล้ว สิ่งเหล่านั้นที่แยกธาตุชั้นนั้นนี้หมดไป ๆ จิตละเอียดเข้าไป จิตว่างเข้าไป ๆ สุดท้ายว่างไปหมดเลย จะพิจารณาอะไรไม่ได้ ต้นไม้นี้ก็มองเห็นแต่รูป จิตมันทะลุไปหมด

มันเป็นเองของมันนะ แต่ก่อนเราเคยเป็นเมื่อไร มองดูภูเขาทั้งลูกนี้ เรามองเห็นมันปิดตันไปหมดภูเขาทั้งลูกตาคนเราธรรมดา พอตาสติปัญญาตาแก่กล้าด้วยการพิจารณาแล้ว มองภูเขาทั้งลูกทะลุไปเลย ก็ใจดวงนี้แหละมองภูเขาทั้งลูกปิดตันเลย ธรรมดาจิตเป็นอย่างนั้น ทีนี้เวลาพิจารณาทางด้านสติปัญญามีความเฉลียวฉลาดละเอียดลออเข้าไปแล้ว มองดูภูเขาทั้งลูก ตามมองเห็นพอเป็นราง ๆ ว่าเป็นภูเขา แต่จิตทะลุไปหมด นั้น เป็นอย่างนั้นนะ จิตเข้าถึงขั้นว่างมันก็ว่างไปหมด แผ่นดินที่เหยียบไปนี้เหยียบไปจริง เห็นเป็นราง ๆ แต่จิตจะไม่มี ความหมายในเรื่องแผ่นดินแผ่นฟ้าอะไรนี้ มันทะลุของมันไปหมดเลย นี่ละมันว่าง อะไร ๆ ก็ว่างหมด ๆ

ยังว่างอีกขั้นหนึ่ง จิตนี้ดูอะไรมันว่างไปหมด จนกระทั่งพิจารณาไปหมดโลกธาตุ ว่างหมดเลย นี่ขั้นหนึ่งขั้นว่าง ทีนี้สรุปแล้ว ว่างและสิ่งทั้งหลายก็ว่าง แต่ยังไม่ว่างในตัวเอง นั่นเห็นไหมทีนี้ จิตยังไม่ว่างในตัวเองไม่เรียกว่าว่างได้ ต้องว่างเสียก่อนถึงจะว่างได้

คราวนี้ ครั้งสุดท้ายพอจิตวางตัวเอง ปล่อยตัวเอง วางตัวเอง ที่นี้วางหมดโดยประการทั้งปวง นี่ละ สุธมฺมุต โลกิ ว่างตรงนี้สุดท้าย วางมาตั้งแต่เป็นสัตว์เป็นบุคคล แยก อุตตานุทิกฺขุ อูหฺจ แยกความสำคัญว่าตนว่าตัวว่าเราว่าเขาออกเสีย นี่เป็นขั้นหนึ่ง จากนั้นก็วางภายใน ถ้าว่างอันนี้เรียกว่าหมดปัญหาโดยสิ้นเชิง พอมาวางตัวเอง

พิจารณาที่แรกก็อาศัยอันนี้เป็นหินลับปัญญา คมกล้าเข้าไปๆ ละเอียดเข้าไป คือจิตละเอียดนั่นเอง สุดท้ายมันก็วางไปหมดไม่มีอะไรเลยในโลกปรากฏว่า เห็นก็เห็นแต่จิตมันไม่ยอมรับ มันทะลุของมันด้วยความสัตย์ความจริงที่มีกำลังมากอยู่ในจิตนั้นแหละ นี่เรียกว่าวางภายนอก เหมือนเราขึ้นอยู่บนหัวตอ เรามองไปที่ไหนก็วางหมด เราอยู่บนหัวตอเรามองที่ไหนวางหมด แต่หัวตอที่เราเหยียบข้างอยู่ ยืนอยู่นั้นมันไม่วาง เข้าใจไหม ต้องกลับมาดูนี้อีก อ้อ หัวตอนี้ยังไม่วาง พอพิจารณาอันนี้ อันนี้ก็วางปั๊บ วางหมดเลย นี่พิจารณาไปไหนจิตยังไม่วางตัวเอง ดูอะไรว่าวางหมดจิตยังไม่วางตัวเอง พอย้อนเข้ามาดูนี้ปั๊บ ปล่อยตัวนี้ปั๊บ วางหมดเลย นี่ละ สุธมฺมุต โลกิ อเวกฺขสฺสุ สุดท้ายตรงนี้เองว่าง

จากนั้นแล้วก็เรียกว่าปัญหาทั้งปวงในโลกธาตุนี้หมดโดยสิ้นเชิง เรื่องความทุกข์ ความลำบาก ความกังวลุ่นวายที่กิเลสมันก่อขึ้นมาภายในจิตใจ ยุแห่ย์จิตใจตลอดเวลา นั้นเรียกว่ากิเลสสร้างเหตุการณ์ขึ้นมา พอธรรมะปราบมัน พิจารณาไปจนกระทั่งถึงว่าว่าง วางหมดเลย จากนั้นก็มาวางในตัวเอง ปล่อยหมด พระอรหันต์ท่านถึงหมดทุกข์โดยสิ้นเชิง พระพุทธเจ้าหมดโดยสิ้นเชิง ไม่มีเรื่องอะไรจะมากวนใจ กิเลสเท่านั้นกวน พอกิเลสสิ้นซากไปไม่มีอะไรกวน ทุกข์ถึงไม่มี นี่การพิจารณาเป็นอย่างนั้น

นี่ละหลักการปฏิบัติธรรม พุทธศาสนานี้เลิศเลอสุดยอดแล้ว เราพิจารณาดูหมดเต็มกำลังของเราหาที่สงสัยไม่ได้พุทธศาสนา ชี้นี้มีพุทธศาสนาอย่างเดียวเท่านั้นที่จะดูโลกธาตุ ปลดปล่อยจิตใจออกจากความทุกข์ที่มันครอบงำอยู่นี้ได้เพราะอำนาจแห่งธรรม ธรรมก็คือธรรมพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ นอกนั้นไม่มี สอนก็สอนไปข้างนอก ไม่ได้นำมาแก้ที่นี้ สอนไปตรงโน้นก็ไปผูกอันนั้นมัดอันนี้ ตกลงเอาอันนั้นมามัดคอเจ้าของ มันไม่ถูกทาง ส่วนทางด้านธรรมะพระพุทธเจ้านี้สอนเพื่อปล่อยวาง ดูอันนี้ก็ อนิจฺจํ ทุกฺขํ อนตฺตา ไม่มีอะไรที่จะเป็นของแน่นอน นี่พระอัญญาโกณฑิยาญะที่ท่านออกอุทานเวลาพระพุทธเจ้าแสดงธรรมวาระสุดท้าย แล้วพระอัญญาโกณฑิยาญะได้ดวงตาเห็นธรรม คือความแน่นอนในจิต

จิตนี้เคยยึดนั่นเกาะนี้ ติดกับนั่นพันกับนี้ พังกันลงไปเรื่อย ๆ นี่มาตั้งกับตั้งกลับ มาจับจิตอันนี้บรรลุโสดานี้ ได้หลักขึ้นมาปั๊ง อันนี้ไม่พลาด อันนี้ไม่ให้หลุดมือ อันนี้ไม่ผิดไม่

พลาด ไม่หลุดไม่หลุดมือพอจะเกาะจะยึด ท่านจึงแสดงว่า อะไรก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น โลกทั้งโลกนี้เกิดแล้วดับ หากความแนใจไม่ได้ มีแนอยู่อันเดียวนี้เท่านั้น นั่น สำเร็จโสดา มีอันเดียว จับปุบติดเลย นอกนั้นไม่แน ปล่อยหมดยังเหลือแต่อันนี้ จับหลักนี้ได้แล้วเรียกว่า โสตะ แปลว่า กระแสแห่งพระนิพพานพาดพิงถึงแล้ว

พระพุทธเจ้าก็ทรงออกอุทานรับพระอัญญาโกณฑัญญะเลยว่า อัญญาสิ วต โภ โกณฑุทญฺโณ อัญญาสิ วต โภ โกณฑุทญฺโณ พระอัญญาโกณฑัญญะได้รู้แล้วหนอ ๆ รู้หลักความจริงที่ไม่แปรปรวน หลักอันนี้ไม่แปรต่อไป ยึดหลักอันนี้แน่นหนามั่นคงแล้วฝั่งไปเลย อันเหล่านั้นยึดนั้นหลุด ยึดนี้หลุด หลุดไม่หลุดมือไปเรื่อย ได้มาเสียไป ๆ ได้มากได้น้อย ได้มาเสียไป เจือกันกับความผิดพลาด ๆ ได้มาสวมหวังชั่วขณะแล้วก็ผิดพลาดไปเท่าไรอีก มีแต่อย่างนี้สับสนปนเปกันทั่วแดนโลกธาตุ โลกจึงมีตั้งแต่ความทุกข์ เพราะไม่มีอะไรจริงจั่งติด หัวใจพอจะตายใจได้เหมือนธรรม

พอจับเข้าถึงธรรมแล้วก็ ยงฺกิญฺจิ สมุทฺถมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธมฺมํ อะไรก็ตามเกิดแล้วดับทั้งนั้น พอแสดงอนัตตลักษณะสูตร ที่นี้ปัดหมด อนิจฺจํ ทุกฺขํ อนตฺตา ตัดหมด ๆ อะไรก็ อนัตตา ๆ ปล่อย ๆ ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนยึดทำไม ปล่อย สลัดเรื่อย พุงเลย นี่ละอนัตตลักษณะสูตร เรียกว่าม้วนเสื่อกิเลสลง อุปาทานทั้งหลายม้วนลงหมด นี่ละการภาวนาจึงพิสดารมากนะ ให้ได้ขั้นเวทีเสียก่อนมันถึงจะรู้เรื่องของโลกกว้างแคบขนาดไหน มันจะรู้ในใจ เพราะใจนี้เป็นมหาเหตุ ถ้าเอาไว้ทั้งความทุกข์ทั่วแดนโลกธาตุ จิตนี้กำไว้ด้วยความหลงของตัวเอง ที่นี้เวลาธรรมชำระเข้า ๆ ชำระล้างออกหมด นี่เรียกว่าธรรม แปลว่า น้ำที่สะอาดชะล้างหมด จานี้ครอบโลกธาตุ ไม่มีอะไรสว่างเหนือใจ

พระอาทิตย์ร้อยดวงไม่มีความหมาย ใจดวงเดียวเท่านั้นพอ นั่นเห็นไหมละ เมื่อปล่อยทุกข์ออกหมดแล้วสุขเข้าแทนที่ เป็นสุขที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ จากธรรมล้วน ๆ แล้วจำหมดเลย นี่ละศาสนาพระพุทธเจ้าเลิศหรือไม่เลิศดูเอาท่านทั้งหลาย ฟังเอานะ การเทศนาว่าการนี้เราดึงออกมาจากหัวใจเรานะ เราก็บอกแล้วว่าเราจวนจะตายแล้วเวลานี้ เรื่องคนจะมาตำหนิติเตียนว่าโอ้วว่าอวดอะไร โอ้ย ปากส้วมปากถานสนใจกับหัวมันอะไร ปากส้วมปากถานแห้วอ้อ ๆ ๆ แล้วก็ลงไปกินส้วมกินถาน มันวิเศษวิโสอะไร ปากอรรถปากธรรมปากพระพุทธเจ้าด้วยสวากขาตธรรม ตรัสสอนสัตว์โลกนี้ปากเลิศเลอ พระพุทธเจ้าสอนโลกปากเป็นเอกไม่มีใครเกินปากพระพุทธเจ้า ปากเป็นเอก สอนธรรมชั้นเอกให้หลุดพ้นจากทุกข์โดยสิ้นเชิง คือปากพระพุทธเจ้า ปากส้วมปากถานเหล่านี้มีแต่แ้ว ๆ ๆ ไม่มีที่ทะเลาะก็ไปทะเลาะกับพ่อบ้านกับแม่บ้าน ปากอันนี้มันอยู่เป็นสุขไม่ได้ มันหาเรื่องทะเลาะ พวกกันจำ

อย่างน้อยขอให้ได้มีที่ปลดปล่อยจิตใจนะท่านทั้งหลาย จะปลดปล่อยกับสิ่งเหล่านั้น เหล่านี้ ตายตั้งกับตั้งกลับไม่มีที่ปลงลงได้นะ ได้อันนี้มาอันนั้นเสียไป เอ้า เสียใจแล้ว ได้อันนี้มาอันนั้นเสียไปเสียใจแล้ว มันจะพลิกคว่ำพลิกหงาย มีแต่ความทุกข์ ความสุขมีนิดหน่อยๆ เป็นอย่างนี้ทั่วแดนโลกธาตุ เพราะปล่อยไม่เป็น ปล่อยไม่ถูกทาง พระพุทธเจ้าสอนฝังลง ให้ระงับจิตพิจารณาจิต เพราะจิตนี้มันตัวยั่วเยี้ยทุกอย่าง ว่ามันฉลาดที่สุด ซอกแซกซิกแซกก็ถูก มันโง่ที่สุดติดหมดก็ไม่ผิด เข้าใจไหม ทีนี้พอธรรมเข้าไป พอจิตสงบเท่านั้นมันจะตั้งรากทันทีเลย พอสงบแล้วมันจะเห็นเรื่องราวต่างๆ กับอันนี้ต่างกันอย่างไรบ้าง พยายามอบรมจิตของเราด้วยภาวนาให้สงบลงๆ เท้าไร ทีนี้มันปล่อยเข้ามานะ ปล่อยเอง เพราะอันนี้เลิศกว่าสิ่งเหล่านั้น มันจะปล่อยเข้ามาๆ จนกระทั่งถึงที่สุด ปล่อยหมดในตัวเองก็ปล่อย ทีนี้หมดทุกข์โดยประการทั้งปวง นี่ละเรื่องภาวนาเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร

ชาวพุทธเรารู้สึกว่าห่างเหินต่อจิตตภาวนามาก ถือศาสนาก็ถือกึ่ง ๆ ก้าน ๆ ดอก ใบไป ไม่ได้ถือต้นลำ คือพุทธศาสนาแท้อยู่ที่ภาวนา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยการภาวนา สาวกตรัสรู้ด้วยการภาวนา พุทธ ธรรม สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ที่ได้กราบไหว้บูชาหนีออกจากภาวนาทั้งนั้น ให้พากันสนใจบ้าง เวลาจิตใจมันยุ่งอะไรมาก ให้นำคำบริกรรมเข้ามาภาวนาบีบบังคับไว้ มันจะคิดไปหาเรื่องเรื่องยุ่งนั้นแหละ ไปหาพินหาไฟ ดึงเข้ามาอย่าให้ไป เอาธรรมนี้บังคับ มันไม่อยากอยู่นะอยู่กับธรรม ก็เลสลากมันไป กระแสของกิเลสมันรุนแรง ตั้งสติใส่ธรรมไม่ได้นะ มันปัดที่เดียวตก ๆ เราต้องเอาให้หนัก เอ้า มันหนักเราก็ก้นัก มันจะคิดออกข้างนอกเราไม่ยอมให้คิด จะคิดกับพุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ อะไรก็แล้วแต่ คำบริกรรมจับให้ติด สติตั้งให้ดี ไม่นานนะสักเดียวอันนั้นจะค่อยเบาลง ๆ อันนี้จะค่อยแน่นหนาขึ้น ๆ

นี่เรียกว่าเริ่มชัชนะ พออันนี้แน่นหนาขึ้นจิตค่อยสงบเข้าไป ความสุขจะปรากฏ ความสงบจะปรากฏ ความวุ่นวายส่ายสั่วที่มันกวนอยู่ตลอดเวลาคือกิเลสที่มันจุกมันลากออกไปนั้นสงบตัวลง ๆ นี่เป็นที่ปล่อยจิตใจให้ได้รับความสงบ พอชุกหัวนอนได้ ไม่มากได้เท่านี้ก็ยิ่งดี ถ้ายิ่งได้มากเท่าไรจิตก็ยิ่งเปิดออก ๆ ๆ นี่ที่ปล่อยทุกข์ปล่อยที่ใจ ด้วยธรรม พระพุทธเจ้าอย่างอื่นปล่อยไม่ได้ กิเลสไม่กลัวอะไรกลัวแต่ธรรมอย่างเดียว สามแดนโลกธาตุไม่มีกลัวอะไรกิเลส กลัวแต่ธรรม ถ้าธรรมเข้าไปตรงไหน ที่แรกกิเลสต้องหนาแน่นนะ ชัดธรรมสติธรรมเป็นต้น ตกเลยนะ ๆ เอ้า เข้ามาอีกชัดอีก หลายครั้งหลายหนกิเลสหงายได้ จำให้ดีเรื่องภาวนาเป็นเรื่องสำคัญ เวลามันยุ่งมาก เออ วันนี้อย่างมากเหลือเกินระงับความคิด ความคิดเหล่านี้มันเป็นไฟไม่ใช้มันแหละ จะเอาความคิดที่เป็นคุณ เอ้า คำ

บริกรรมพุทธโธ ๆ นี่ความคิดที่เป็นคุณบังคับเข้าไว้ กิเลสมันจะลากออกไปนะ มันจะไม่ให้คิดอย่างนี้ บังคับไว้ ต่อไปก็เหนียวแน่นขึ้น ๆ แล้วก็สงบเย็น จำให้ดีทุกคน

พูดตั้งแต่เสือกินคน สหรัฐเขามีดงมีป่าไหม จากนั้นก็ย้อนเข้ามา ๆ ถึงเมืองไทยเราถึงอินเดีย เสือกินพระ สำเร็จในปากเสือกี้มี บางองค์ก็เออ กรรมของท่านมีมันก็ต้องเป็นไปตามกรรมนั่นแหละ กงกรรม พิจารณาลงในกรรมนะ เสื่อไปกินองค์นั้น เราจำได้ถนัด ๒ องค์ มีหลายองค์กว่านั้นนะ แต่เรื่องราวจำไม่ได้ก็เลยไม่นำมาพูด อันนี้มีเรื่องราวแสดงบอกไว้ มีป่า อยู่ในตามเหล่านี้ก็มี แต่ไม่เห็นเสือกินคน ดงเมืองไทยเรามีน้อยเมื่อไร ไม่เห็นเสือกินคน บางที่ท่านเดินจงกรมนี้เสื่อมาหมอบอยู่หัวทางจงกรม ท่านเดินจงกรมไปมามันมาหมอบดูท่านอยู่นั้น ท่านก็เดินไปเดินมา พอมันไปทำอะไรให้ไม้หักกนิดหนึ่งนะ เสียงดังพับพอท่านมองไป มันมองดูท่านอยู่แล้วหมอบอยู่นี้ พอท่านมองก็โดดทีเดียวผิงไปเลยเข้าป่า

คือเสื่อนี้จะต้องตาสบตานะ ถ้าไม่สบตายังไม่หนี ถ้าตาสบกันปั๊บผิงเลย อันนี้ท่านก็เดินจงกรมอยู่ เสื่อมันหมอบอยู่มันไปทำไม้หักพับเดียวเท่านั้น พอตีท่านมองไป พอมองไปตามันดูท่านอยู่แล้ว พอตาสบตาเท่านั้นผิงไปเลย เป็นอย่างนั้นเสื่อ สำหรับเราพูดจริง ๆ เราไม่เคยเจอเสื่อนะ เพื่อนฝูงมี แล้วรายไหนก็ตามไม่เคยได้ยินว่าเสื่อมาคำราม เสื่อจะกินคนนะไม่เคย องค์ไหนเล่าเรื่องเสือกี้เล่า เจอกี่เจอแต่ไม่เคยมีเสื่อมาคำรามจะกินท่านนะ ไม่มี สำหรับเราไม่เคยเจอเราก็บอกไม่เคยเจอ เสียงมันนั่นนะ มันมีอยู่ทุกแห่งนั่นแหละ เราเดินจงกรมอยู่นี้มันก็กระหึ่ม ๆ มาข้างทางจงกรมไป มันเที่ยวเล่นของมันนั่นแหละ สนุกสนาน เราก็อยู่ของเราสบายก็ไม่เห็นมีอะไร แต่ไม่เคยเจอเสือกี้บอกไม่เคย ทั้ง ๆ ที่ไปหาอยู่ตามป่าที่เสื่อชุม ๆ

พูดอันนี้พูดฝึกหัดจิตนะ ให้ได้ปลงจิตสู่ความสงบได้บ้าง อย่าเตลิดเปิดเปิงไปตามความคิดความอ่านที่เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองด้วยอำนาจของกิเลส ให้ตั้งเข้ามาเพื่อความสงบของใจ มันจะยากขนาดไหนถึงเข้ามาเสียก่อน ที่แรกยากนะ หนักนะ เมื่อเราไม่ถอยจริง ๆ อันนี้ก็ค่อยมีกำลังอันนั้นค่อยจางไป ๆ ที่นี้ความสงบหมุนเข้ามานี้เย็นไปหมดเลย นี่เราฝึกหัดเบื้องต้นกับความกลัว ต่อจากนั้นก็ฟาดกับกิเลสภายในตัวเองเรื่อย ๆ เข้าไปแหละ

(มีเรื่องที่ดินข้างวัดครับ) โหนดที่ดินข้างวัดอะไร ว่าซิ เอ้าว่า (เขาถวายเป็นหลวงตา เขาว่า ดิฉัน นางสาวทองวรรณ เครือเขื่อนเพชร พร้อมครอบครัว ได้มีความประสงค์อยากจะถวายที่ดินข้างกำแพงวัดทางด้านทิศเหนือ (ติดนาพ่อใหญ่นาค) มีเนื้อที่ทั้งหมด กว้าง ๕

เมตร ยาวประมาณ ๒๐๐ เมตร ติดกำแพงวัดตลอดแนว ทั้งนี้แล้วแต่องค์หลวงตาจะเมตตาพิจารณาเห็นสมควรประการใด)

ที่ว่าถวายที่นี้ก็คือ ที่เขายากทำทางจากนี้ตัดไปทางโน้นหรือ ที่ก็เป็นของเขาถวายไม่ถวายเขาจะให้ของเขาไปก็ได้ตามธรรมดา(เจ้าของเขาก็มา เขารอรับฟังอยู่ข้างหลัง) ก็นั่นแหละ เราก็ไม่มีปัญหาอะไรแหละ เพราะเป็นที่ของเขาอยู่แล้ว เขาจะทำทางที่นั่นเราก็ไม่ได้ว่าอะไร เขาไม่ทำเราก็ไม่ว่าเพราะเป็นที่ของเขาอยู่แล้ว ก็มีเท่านั้นแหละลูกหลานที่พูด (นี่ครับ ทองวรรณ ผู้ถวายที่ดิน)

ที่นั่นแหละ จะทำทางไปนั้นก็ทำเท่านั้นละไม่ว่าอะไร คือทางนั้นตัดเข้ามานี้ออกมานี้ มันก็จะออกมาวัด มาทางสายนี้ ถ้าพูดถึงเรื่องให้เป็นความสะดวกแล้วก็ทางเดิมเขาตัดจากนั้นทะลุไปถึงบ้านตาด จากบ้านตาดทะลุออกนั้นตามเดิมของเขา อันนั้นสะดวกไปตลอด เป็นแต่เพียงเขาไม่ได้ทำทางนั้นเท่านั้นเองมันจึงไม่สะดวก สะดวกกว่านี้ อันนี้ถ้าทำแล้วถ้าพูดถึงเรื่องว่า ความไม่สะดวก การทำทางมานี้แล้วก็เป็นทางหลวงยุ่งไปหมด ไปมาทั้งวันทั้งคืนไปนี้สู้ทำทางเก่าไม่ได้ ทางเก่าที่เขายังไม่ทำเวลานี้ เขาเบิกออกมาทำแล้วก็พุ่งไปเลย ไม่ต้องยุ่ง นาก็ไม่เสียที่นาไป ทำนาได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เนื้อที่เท่าไร นั่นละทำนาได้เท่านั้นไม่ต้องมีอะไรเสียหาย นี่ละตามความเห็นของหลวงตาเข้าใจไหมละ ดีไม่ดีการทำทางนี้แล้วจะไม่ค่อยสะดวก สู้ทางเก่าไม่ได้ทำแล้วสะดวกกว่า นี่ความเห็นของเราพูดอย่างนั้นเอาไปพิจารณากันนะ

คือทางนั้นถ้าจะทำกันจริงๆ ให้ทำทางเก่าที่มีอยู่แล้ว แต่ยังไม่ทำ เป็นทางลัดทางเกี่ยวธรรมดา เบิกให้เป็นทางรถยนต์ไปแล้วพุ่งจากนี้ถึงโน้น ไม่ต้องกวน นานี้ก็ไม่เสียหาย ก็ตารางเมตรก็ตารางวาก็เป็นนาดั้งเดิมตลอดไปวางั้นเถอะ ไม่เสียหาย ทางโน้นทำแล้วก็ยิ่งโล่งไปเลย ทางนี้ก็ไม่ใช่เสียหาย อะไรที่จะเป็นการรบกวนให้ขัดข้องบ้างอะไรนี้เรียกว่าไม่มีถ้าไม่มีทางสายนี้ละ ทางสายนี้ถ้าจะมีอะไรอยู่บ้างนะ ไม่มากก็น้อยก็มี แต่ทางนั้นไม่มี ให้เลือกเอาอะไรลูกหลาน ตาเห็นว่าทางเดิมมีอยู่แล้ว ควรจะทำทางเดิมให้ทะลุไปนั่นเลย ไม่จำเป็นจะต้องทำเสียบเสาะวัดมานี้ ซึ่งเป็นความเสียทางเนื้อที่ของเจ้าของไปอีก แล้วก็ไม่ต้องเกิดประโยชน์เท่าที่ควร เราเห็นว่าอย่างนี้นะ เอาอย่างนี้นะ ทำทางเก่านั้นไปเลย

อันนี้ไม่ต้องมากวนที่ว่าจะถวายพระนี้ ก็เป็นที่ทำนาต่อไป เป็นประโยชน์ต่อไปเลย ไม่เสียหายอะไร เอาอย่างนี้นะหลาน ให้ไปพิจารณาบอกกัน เรามีเหตุผลหนักแน่นกว่าทางโน้น เขาจะมาทำนี้เขาไม่ได้พูดถึงทางเก่าละ เราพูดถึงทางเก่า เอามาเทียบกันแล้วทาง

โน้นโล่งตลอด เป็นแต่เพียงไม่ทำทางเฉยๆ ถ้าทำแล้วก็โล่งไปเลยไม่ต้องมาทวงทางนี้ เอาเท่านั้นแหละหลาน ให้ไปพิจารณาอะ หลวงตาพูดอย่างนี้โดยมีเหตุผลเรียบร้อย ที่นาก็ไม่เสีย ที่นากว้างขนาดไหน ๕ เมตรนี่ทะลุจนถึงโน้น เสียเนื้อที่ไปเท่าไร ข้าวปีหนึ่งก็กระสอบ ถ้าไม่ทำนี่ก็ไม่เสีย นาเป็นนาเราดั้งเดิม ทางโน้นก็ทำเสียโล่งไปตามธรรมชาติของมัน ดีกว่าจะมาทำทางนี้ เท่านั้นละเอาไปพิจารณาเสียลูกหลาน

วันนี้เทศน์ให้ฟังแล้วนะ เทศน์จุดสำคัญคือเรื่องการภาวนา เป็นจุดสำคัญมากของชาวพุทธเรา พระนี้ถ้าพูดตามหลัก พระในครั้งพุทธกาลเป็นพระนักภาวนา สร้างที่อยู่ที่ไหนทางจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ที่นั่นๆ ไปเลย ท่านเป็นนักภาวนา เพราะฉะนั้นท่านจึงเป็นผู้ทรงมรรคทรงผลละซี มาไม่ภาวนาไม่เกิดประโยชน์ พระก็ไม่เกิดประโยชน์ ขรवासก็เหมือนกัน เกิดจากการทำประโยชน์ที่ถูกทางเท่านั้น

สรุปทองคำและดอลลาร์เมื่อวันที่ ๑๘ คือเมื่อวานนี้ ทองคำได้ ๔ บาท ๒๙ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๔๕๐ ดอลลาร์ ทองคำและดอลลาร์ที่ได้เพิ่มที่หลังจากการมอบแล้วเมื่อวันที่ ๑๐ นั้น ทองคำได้ ๑๖๔ กิโล ๓๐ บาท ๙๘ สตางค์ ดอลลาร์มี ๗๔,๖๓๖ ดอลลาร์ รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ทั้งที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นทองคำ ๖,๘๖๔ กิโล ดอลลาร์ที่ได้แล้วทั้งหมดเป็นดอลลาร์ ๘,๐๗๔,๖๓๖ ดอลลาร์ เราจะเพิ่มจากนี้ไปเรื่อยๆ ให้ถึงจุดหมายนะ จุดหมายของเราในการช่วยชาติคราวนี้ของคนไทยทั่วประเทศต้องให้ได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน และดอลลาร์ ๑๐ ล้าน นี่เหมาะสมกับชาติไทยเราทั้งชาติว่ายกชาติไทยของตัวเองขึ้นมา เรียกว่าเหมาะสมและสง่างามไม่มีใครมาต้องติได้เลย

ถ้าต่ำกว่านี้ไปหลวงตาใจห่อเหี่ยวแล้ว ถึงเขาไม่ตำหนิใครไม่มาติเตียนก็ตาม หลวงตาติเตียนตัวเองอยู่แล้ว เรียกว่าไม่มีความสามารถพาพี่น้องทั้งหลายทองคำเพียง ๑๐ ตันนี้ก็ไม่ได้ หลวงตาบ้วนนี้เหลวไหลเอามาก แล้วดอลลาร์ ๑๐ ล้านก็ไม่ได้ ติดแจกันอยู่นี้ หลวงตาบ้วนสองชั้น ชั้นหนึ่งทองคำ ๑๐ ตันไม่เป็นท่า ดอลลาร์ว่าจะเอา ๑๐ ล้านก็ไม่เป็นท่าเช่นเดียวกัน หลวงตาเหลวไหลมากทีเดียว อันนี้ใครไม่ตำหนิก็ตาม เอา สรุปลงเลย หลวงตานี้ตำหนิตัวเองได้ ถ้าเขามาตำหนินี้จะไปเถียงเขาไม่ได้นะ มันถูกคำของเขา เราอ่อนจริงๆ อ่อนตั้งแต่หัวหน้าลงไปจนกระทั่งพี่น้องชาวไทยทั่วประเทศทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย ครอบประเทศไทยของเรา

ใครปกครองชาติไทยของเราเวลานี้ ตั้งแต่สูงสุดลงมา สมบัตินี้เป็นสมบัติของใคร เป็นสมบัติของชาติไทยเรา ใครเป็นผู้ปกครอง ใครเป็นผู้มีอำนาจรักษาหน้าที่การงานเพื่อพี่น้องชาวไทยเรา ซึ่งเวลานี้มันบกพร่องถึงขนาดที่จะเอนเอียงจะล่มจมลงไป พวกเรา

ทั้งหลายฟื้นขึ้นมาได้เท่าที่เห็นเวลานี้ เรียกว่างามตาใจแล้ว แต่จะให้มันถึงจุดตามที่เรากำหนดไว้เรียบร้อยว่า ทองคำได้น้ำหนัก ๑๐ ตัน ดอลลาร์ได้ ๑๐ ล้านแล้วเป็นที่พอใจ ไม่มีอะไรแป้ว ๆ แมง ๆ ไม่มี

เอา ใครจะมาว่าให้มาว่าเรา เราจะออกสนามทันที ปิดพี่น้องทั้งหลายไว้ข้างหลังทั้งหมด เราขึ้นเวทีโบกมืออย่างนี้เลย บอกให้มา มาทั้งหมด ถ้าจำนวนมันไม่มากให้ยกมาทั้งโคตรเลย เมืองไทยเรามีทั้งโคตรด้วยกัน ยกโคตรใส่กันเลย คือให้พี่น้องทั้งหลายอยู่ข้างหลัง หลวงตาออกสนามคนเดียว เพราะหลวงตาเป็นผู้บอกว่าทองคำให้ได้ ๑๐ ตัน ได้มาแล้ว ดอลลาร์ได้ ๑๐ ล้านได้มาแล้ว แล้วมาตำหนิ ตำหนิก็คงต้องว่าหลวงตาเป็นผู้บกพร่องเอาตำหนิมา เราจะพีดกับพวกนั้น คอยฟังนะเราจะพีด ขอให้ได้ตามนี้เถอะหลวงตาจะพีดคนเดียว ถ้าไม่ได้แบบนี้แล้ว ไอ้ปู่ก็เรววิ่งเข้าปาก่อนนั้นแหละ มันกลัวยิ่งกว่าเจ้าของ เอาละที่นี้ให้พร

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th